Р Е Ш Е Н И Е
№ 42365

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 70 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7909** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. А. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, чрез адв. Д. Я., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GPAM-2550611/15.06.2026 г., издадена от С. Г. Е., на длъжност полицай в 03 РУ при СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона – основания за отмяна по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят твърди, че към момента на извършване на проверката собственикът на автомобила не е бил уведомен, че същият е със служебно прекратена регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка се претендира нарушаване на материалния закон, тъй като към момента на издаване на заповедта няма доказано нарушение. Сочи се допуснато от органа нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, поради което е останал неизяснен основният факт от значение за издаване на заповедта за прилагане на ПАМ. Моли оспорваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Я., който поддържа жалбата и излага доводи за нейната основателност. Претендира разноски по делото.

Ответникът – С. Г. Е., на длъжност полицай в 03 РУ при СДВР, оспорва жалбата чрез представени

писмени бележки, в които излага доводи за законосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли да бъде отхвърлена жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
На 15.06.2026 г. срещу Г. А. П., ЕГН: [ЕГН], е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 5226711 от ответника за това, че на 15.06.2026 г. в [населено място], на [улица], с посока на движение от бул. К. М. Л. към ул. К. Б. I, управлява лек автомобил С. С. с рег. номер С. - собственост на Е. М. П., ЕГН: [ЕГН]. При извършена проверка на ул. Е. Й. е установено чрез РСОД и ОДЧ към 03 РУ – СДВР, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация към датата и часа на проверката, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
На същата дата въз основа на съставения АУАН с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GPAM-2550611 от С. Г. Е., на длъжност полицай в 03 РУ при СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка, на основание чл.171, т.1, б. „з“ „гг“ – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от жалбоподателя и от ответника, включително такива относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя, поради което е процесуално допустима.
По същество, същата е основателна по следните съображения:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспорената ЗППАМ е издадена от компетентен орган – С. Г. Е., на длъжност полицай в 03 РУ при СДВР, съгласно издадена Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, съгласно която полицейските органи при районните управления към СДВР са компетентни да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана писмена заповед.
От формална страна заповедта е издадена в изискуемата по закон писмена форма, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването ѝ.
Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.
Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е

императивна и предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба 500 лева на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 15.06.2026 г. в [населено място], на [улица], с посока на движение от бул. К. М. Л. към ул. К. Б. I, управлява лек автомобил С. С. с рег. номер С. - собственост на Е. М. П., ЕГН: [ЕГН]. При извършена проверка е установено, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, с което е нарушена разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП (съгласно съставения АУАН) – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Съгласно чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

По делото и в административната преписка не се съдържат фактически данни, потвърждаващи посоченото правно основание, което във връзка с изложеното в жалбата относно липса на уведомяване за изтекла валидност на застраховка „Гражданска отговорност“ навежда на извод, че е допусната техническа грешка в мотивите на оспорваната ЗППАМ, като вместо служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 140, ал. 10 ЗДвП е посочена ал. 15 на същия член. Поради това настоящият състав приема, че в случая се касае за прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 140, ал. 10 ЗДвП, съгласно който служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП.

По делото не са представени доказателства, че собственикът на автомобила Е. М. към момента на извършване на посоченото в АУАН нарушение е била уведомена за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, нито че е узнала този факт по друг начин. Съгласно задължителната съдебна практика по Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г., не се

наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че в случаите когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел „Пътна полиция“ или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че дори да се приеме, че уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС, на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила.

В конкретния случай нарушението е установено на 15.06.2026 г., съгласно представения по делото АУАН от 15.06.2026 г. Видно от приложените по делото доказателства, безспорно се установява, че на 15.06.2026 г. е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с валидност от 15.06.2026 г. до 14.06.2027 г. Видно от представен по делото приемо-предавателен протокол, на 15.06.2026 г. са върнати на жалбоподателя свидетелство за регистрация на МПС-то и регистрационните му табели поради отпаднало основание. При наличието на това установяване следва да се приемат за изпълнени целите на наложената принудителна административна мярка, изрично посочени в чл. 22 ЗАНН, а именно - предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. Постигнат е целеният правен резултат, като е изпълнено установеното със закон задължение за превозното средство да има сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ и е преустановено административното нарушение, довело до служебна дерегистрация на процесното МПС и съответно до наложената принудителна административна мярка.

В този смисъл съдът намира, че оспорената ЗППАМ не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на определен правен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване на безопасността на движението по пътищата. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна,

гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането но СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 5.11 евро за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар е основателно.

На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, минималното адвокатско възнаграждение за административни дела е в размер на 1000 лева, което настоящият състав намира за прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания и обема на предоставената правна услуга.

Съгласно приетото с решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело № C-438/22, член 101, параграф 1 ДФЕС, във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува, в смисъл че, ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Във връзка с горното националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г. предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националния съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това налице ли е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че всяко позоваване на автоматизъм, изключващ свободата на договаряне при определяне размерите на възнаграждението, разкрива антиконкурентна същност. Следователно тази наредба не може и не следва да бъде обвързващ съда норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Предвид изложеното съдът намира, че следва да присъди в полза на жалбоподателя сумата в размер на 200 евро за адвокатско възнаграждение, като справедливо и съответстващо на конкретното дело от фактическа и правна страна.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Г. А. П., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2550611/15.06.2026 г., издадена от С. Г. Е., на длъжност

полицай в 03 РУ при СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата, е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. А. П., ЕГН: [ЕГН], сумата от 205,11 евро /двеста и пет евро и единадесет цента/ за разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: